

**Programma, Quo Decanus, & reliqui Doctores, & Professores Facultatis Theolog.
in Academia Rostoch. ad Lugubrem funeris deductionem Viri ... Dni. Henrici
Mülleri, Theologiae D. & Prof. ... quam Relicta Vidua moestissima fieri expetit,
Omnes omnium ordinum Cives Academicos ... invitant**

Rostochii: Kilius, [1675]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770659780>

Druck Freier Zugang

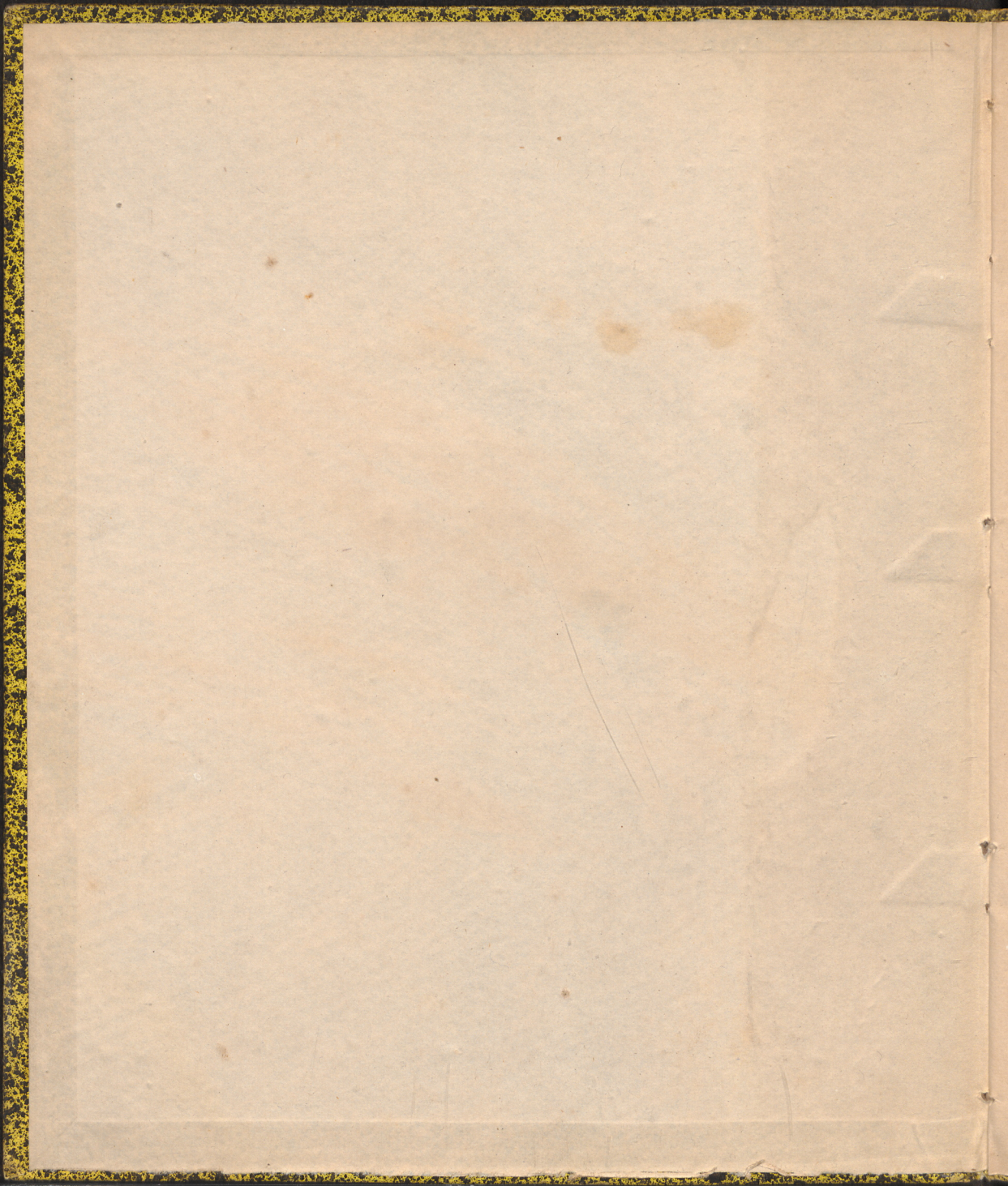
Facult. theolog.,

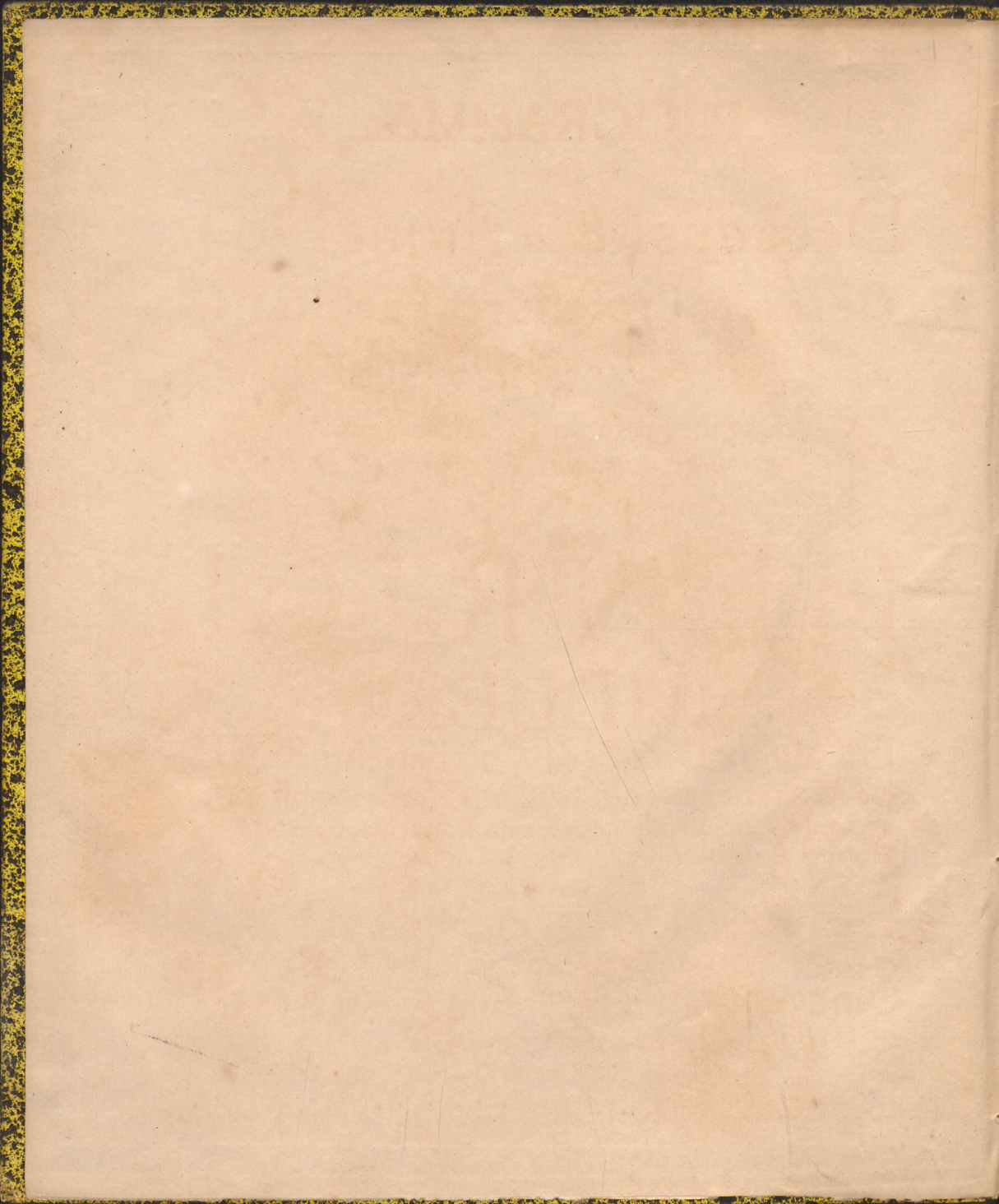
in

H. M ü l l e r.

Rostock, 1675./6

20

PROGRAMMA,

Quo

Decanus, & reliqui Do-
ctores, & Professores Facultatis
Theolog. in Academia Rostoch.

ad

Lugubrem funeris deductionem,

VIRI plurimum Reverendi, Amplissimi, & Doctissimi

DNI.

HENRICI
MÜLLERI,

Theologiæ D. & Prof. Celeberrimi, Facul-
theol. Senioris gravissimi, Pastoris templi Ma-
delissimi, ac Ecclesiarum Rostochiensium Su-
perintendentis meritissimi.

quam

Relicta Vidua moestissima
fieri experit,

Omnes omnium ordinum Cives Acade-
micos, eâ, quâ par est diligentia, invitant,

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Universitat. Typogr.

Vix anni dimidium præterit, ex quo Academia, nostræ Universitati, vicinissima, dura admodum fata est experta, & intra breve temporis interval- lum cunctis Facultatis Theolo- gicæ Professoribus, Viris de Ec- clesia Christi optimè meritis, tristissimè est orbata. Quantum autem damnum bono publico, & Ecclesiæ inde illatum sit, quantaquæ ruina è tam subita, & pror- sus inopinata mutatione sit exorta, non est, ut prolixè reperamus, res ipsa abunde nunc loquitur, neque no- stri instituti ratio, ut id fiat, præsentì tempore conce- dit. Quoties autem horum Virorum memoriam piè re- colimus; toties mirari cogimur admirandam divinæ providentiæ seriem, ejusque humanis animis inexpli- cabilem rationem. Quid enim causæ esse dicemus? aut quam saltem comminisci poterimus rationem, quòd supremus omnium rerum Director, & Guber- nator Viros unius Facultatis omnes, quorum sancta, studia,

studia, salutare labores, Consilia Ecclesiastica, & multa alia bono publico utilissima hodie maximè desiderantur, ex hujus vitæ ergastulo morte immatura repente evocaverit, & sustulerit. Scimus quidem, nihil à Deo supremo omnium rerum Rectore proficisci posse, quod non summa ratione geratur; Nos tamen eam non assequimur, & per errorem, specie arrepta, rem ipsam, ejusque causam tenere, nos non nunquam arbitramur. Vera soli Deo, & hæc, & alia omnia gubernanti, & dispensanti est cognita. Quæ verò ex illorum acerbis funeribus nos tum ominari, & denunciare mala incepimus, ea nunc instar fluvii irrepserunt, & omnia ita inundarunt, ut vix reperiat inter mortales, qui hisce malis remedium inveniat. Loca, quæ antea nobilia & bene culta erant, nunc vel inculta, deserta, diruta, & dilacerata jacent: vel gravissimis oneribus pressa paulatim ita exhauriuntur, ut multi, relictis domiciliis, in tristissimum exilium cum uxoribus, & liberis ejiciantur. Nihil enim aliud in tanta rerum, perturbatione quotidie videmus, audimus, & experimur, quàm summè deplorandas miseras. At verò securitas nostra supina, cui toti immerfi sumus, non permittit, ut inter tot adversitatum procellas de remedio verè simus solliciti. Quid enim in hac extrema mundi senectâ ægrius auditur, quàm sermo de exardescentiâ, & ira cœlesti, adversus peccata: de officio veri Christiani: deque spirituali adversus peccata cer-

tamine. Quam securitatem, tempore ab omni misericordia, & charitate destituto, nihil certius sequi potuit, quàm peccatorum nostrorū iusta supplicia. Peccata n. sunt, quæ gratiosam Dei faciem abscondunt, & ex divini favoris gratia nos præcipitant: Hæc foetere nos faciunt apud extraneos. Hæc omnis mali, quod in Civitate, & extra eam est, sunt fons, & origo. Quomodo enim iustissimo, & sanctissimo Deo, ad cuius nuntum, & voluntatem unusquisque actiones, & instituta sua debebat componere, potest placere, quòd in orbe Christiano nostris temporibus vitia in mores abeant, & pro seculi præsentis Conditione, & pro Ratione stat⁹, cui, ex prava hominum sententia, non possit non præstari obsequium, contra omnem honestatem, & virtutem turpissimè excusantur? Annon Servatoris nostri vox est, & voluntas, ut, qui per lavacrum regenerationis ipsi sunt inserti, ejus salutarem militiã intrepido animo sequantur, & sub signis ejus certare, vincere, & metere semper in animo habeant, seq; comparent ad sui ipsi⁹ abnegationem, ad crucis, & calamitatum tolerantiam, & ad vestigia ejus tanquam supremi ducis, & auctoris vitæ alacriter premenda. Veri Christiani est, illis summopere delectari, quæ Deo probantur, & pondus aliquod apud ipsum habent; Deo autem ea tantum sunt magna, & præclara, quæ solida sunt, & æterna, minimeque caduca, & momentanea. Utinam igitur unusquisque in orbe Christiano ex legis divinæ præ-

præscripto, & nutu semetipsum disceret contemnere,
& omnibus cupiditatibus terrenis, ac furilibus abje-
ctis, totam mentem, & omne studium dirigeret in
Deum, & gloriosam nominis ejus celebrationem, tan-
quam ultimam omnium rerum metam, & in hujus vi-
tæ curriculo omnem vitam suam ad Ducis sui imagi-
nem effingeret, ac piis manibus ad cælum elevatis, li-
centiâ carnis abjectâ, verâ, & Christianâ gauderet li-
bertate, eamque quæreret, & amplecteretur victori-
am, quâ nulla inter mortales datur major, & illustrior;
Sic Ratio status contra Regulas Servatoris non ita in
Ecclesia dominaretur, neque de fortunis, & opibus
hujus vitæ, deque famâ, existimatione, ac inani gloria
aliisque vanitatibus acquirendis adeò solliciti essent
mortales in hoc infimo totius universi puncto; Sed ad
adversus potius, & acerba subeunda parati omnia cor-
poris, & fortunæ bona, pro nihilo reputarent, At
quorum nostris justissimis querelis, & piis monitis ho-
die maximè necessariis abripimur! Perpendamus
nunc potius debitâ animorum nostrorum devotione,
quod officii nostri ratio præsentis tempore nobis præ-
cipuò dictitat. Ecce! Hodie non sine tristissimis
querelis, & animarum piarum lacrymis Viri plurimum
Reverendi DNI HENRICI MÜLLERI S. S. Theol.
Doctoris, & Professoris celeberrimi, Pastoris ad D. Ma-
riæ, & Ecclesiarum Rostochiensium Superintenden-
tis vigilantissimi, Collegæ, & Amici nostri desidera-
cissimi

ciſſimi exanime corpus effertur, & ſepulturæ traditur,
ætatē, ad res gerendas, & publicum bonum hiſce affli-
ctiſſimis temporibus promovendum, aptiſſimā. Quo
tristiſſimo funere ereptus nobis eſt, qui ſplendorem
noſtræ Almæ ſuis laboribus maximè utilibus, variisq̃ue
ſcriptis publicè editis conciliabat haud exiguum: Ere-
ptus eſt, qui ſaluberrimis conſiliis Facultatem noſtram
exornabat, & Eccleſiæ Chriſtianæ opitulabatur dex-
terrime: Ereptus eſt, è cujus ore clariſſimæ eruditionis
nectar in diſputationibus, & lectionibus publicis
ac privatis in Studioſæ juventutis influebat animos:
Ereptus eſt, cujus divina in dicendo ſvavitas, & afflictaſ
mentes erigendi facultas, fuit egregia, & illuſtris: Ere-
ptus eſt, qui miniſtrorum DEI choro, & ordini ſuis
conſiliis præerat prudentiſſimè: Ereptus eſt, pia-
rum viduarum, & orphanorum Patronus, & effi-
cax in adverſis ſolamen: Ereptus eſt triſtiſſimæ Viduæ,
Matronæ caſtiſſimæ Maritus, Tutor, & Defenſor opti-
mus: Filiis parens prudentiſſimus, & chariſſimus.
O miſeriarum concursus! Quis enim mortem ino-
pinatam hujus Viri non lugeat? Luget Universitas
noſtra, mœret Urbis Senatus, triſtatur Miniſtro-
rum verbi ordo, & conſeſſus: Civitas in mœrore ja-
cet. Equidem ereptus eſt ex miſeriarum, & lacru-
marum valle, & in perennis gaudii loca, in æternas ha-
bitationes migravit, & ex iniquorum cœtu ad cœleſtia
comitia, ex militia ad glorioſum triumphum eſt eve-

ctus.

¶
Actus. Quæ omnia tantum abest, ut luctu nostro acer-
bo ipsi inuideamus, ut etiam pie gratulemur beatissimæ
ejus felicitati, quin & ardentissimis votis congemisca-
mus dissolvi, & cum ipso, & Christo Salvatore nostro
dulcissimo esse in beatorum sede. Cujus quoque in-
effabili bonitati, quæ nos premunt, ærumnas, & affli-
ctiones serio commendamus submississimè precan-
tes, ut, quæ infixit hujus Viri obitu vulnera, benignis-
simâ pariter, & omnipotenti manu sua curare velit gra-
tiosissimè. Cæterum, ne quid contra receptam ha-
ctenus consuetudinem intermittamus, quem viræ be-
atus noster ortum habuerit, quo modo eam acceptam
egerit, & denique finiverit, paucis recensebimus. Cum
ante annos ferme quinquaginta dulcissima nostra
Germania, non externo magis, quam interno, vel inte-
stino bello arderet, beati nostri parentes trucidis Martis
violentiâ compulsi Lübecam, hac urbe relicta, demi-
grarunt, quod nobilissimum emporium inter turbu-
lentissimas belli procellas nostro beato, circa annum
restauratæ Salutis millesimum, sexcentesium trige-
simum primum, die duodevigesimo mensis Octobris
viræ dedit exordium. Patrem magno virum Pruden-
tem, & Honestum PETRUM MULLER, Mercator-
rem, & Civem hujus Urbis primarium, atque Curator-
rem Ædis Marianæ fidelissimum virum, qui præterea in ordi-
nem Sedecim Virorum erat cooptatus, quo loco can-
dorem suum, & fidem quam maximè probavit. Matrem
Lectissimam

6
Lectissimam, & Piam Matronam **ELISABETH
STUBBEN**. Avo Paterno gaudebat **HINRICO
MULLER** / Negotiatore in Holsatia primario. Avia
Materna **ANNA SPITZER** / Matrona pietate or-
nata: Avus Maternus ei fuit **MATTHÆUS STUB-
BE** Civis hujus Urbis primarius, & Mercator haud
obscurus. Avia Materna **ELISABETH
SCHMIDT** / Matrona pia, & honesta. Ex hac
prosapia, & quod præcipuum est, Christianis Parenti-
bus noster in hanc lucem editus, mox Ecclesiæ albo, &
mystico Christi corpori, quod est Ecclesia Christiana,
per sacrum Baptismatis lavacrum est insertus. Po-
stea sub cura, & pia educatione sollicitorum Parentum
in timore Dei, & veræ pietatis cultu est educatus. Si-
mulac verò connata mentis acies eminere, & insita a-
nimi vis foras sese exerere cœpit, in Scholam Senato-
riam hujus Urbis erudiendus est traditus Viro Claris-
simo Domino **M. JEREMIE NIGKINO**, Rectori fidelissimo,
cujus ductu prima fundamenta in lingua Latina &
Græca posuit. Cum autem sciret, ad Sacrarium The-
ologix, cujus studium præcipuè amplectebatur, ne-
minem peruenire posse, nisi per vestibulum admissus,
adolescensior factus, & ingenuis studiis aptior, ulteri-
us Præceptoribus usus est quàm optimis, & à **M. Johan-
ne Fabricio** in linguis præcipuè Orientalibus, & à Do-
mino **D. Joachim o Lütkemanno** & **Dno. M. Michae-
le Falkio** Philosophis eo tempore in hac Academia
lau-

laudatissimis, ea diligentia est informatus, ut felices in
studiis Lingvarum, & Philosophiæ fecerit progres-
sus. Quamobrem hortatu, & consilio Plurimum Re-
verendi Domini Johannis Quistorpii S.S. Theol. Do-
ctoris, & Prof. celeberrimi, nec non Superintendentis
gravissimi, Viri de Ecclesia Christi præclare meriti, an-
no ætatis suæ decimo sexto in Gryphiswaldensem
abiit Academiam, ubi per integrum triennium ho-
spitio usus est Viri plurimum Reverendi Domini Be-
ringii Doct. & Profess. Theol. celeberrimi, atque
quatuor Disputationes proprio Marte elaboratas in-
terea temporis sub celeberrimorum ibidem Theo-
logorum Præsidio publicè cum laude defendit, neque
ullum doctrinæ & Virtutis pium studium in se desi-
derari passus est. Anno millesimo sexcentesimo,
quingagesimo Parentes eum in hanc Academiam
curarunt revocandum, ubi non minori diligentia stu-
diis suis operam dedit, & collegia Dn. Doct. Mauriti,
Professoris Theol. celeberrimi: Nec non plurimum
Reverendi Dni. D. Augusti Varenii Profes. Theol. &
Cnnsistorii Provincialis Assessoris gravissimi, Colle-
gæ nostri, & in Christo Fratris conjunctissimi, ea,
quâ par est, diligentia frequentavit, sub cujus Præsidio
bis quoque publicè respondit. Anno M. DC. LI. Mag.
Philosophiæ cum applausu est renunciatus. Virtutis
præmio accepto in Borussia iter suscepit, & Dantisei
primò appulit, Postea Academiam petiit Regiomon-
tanam

)(

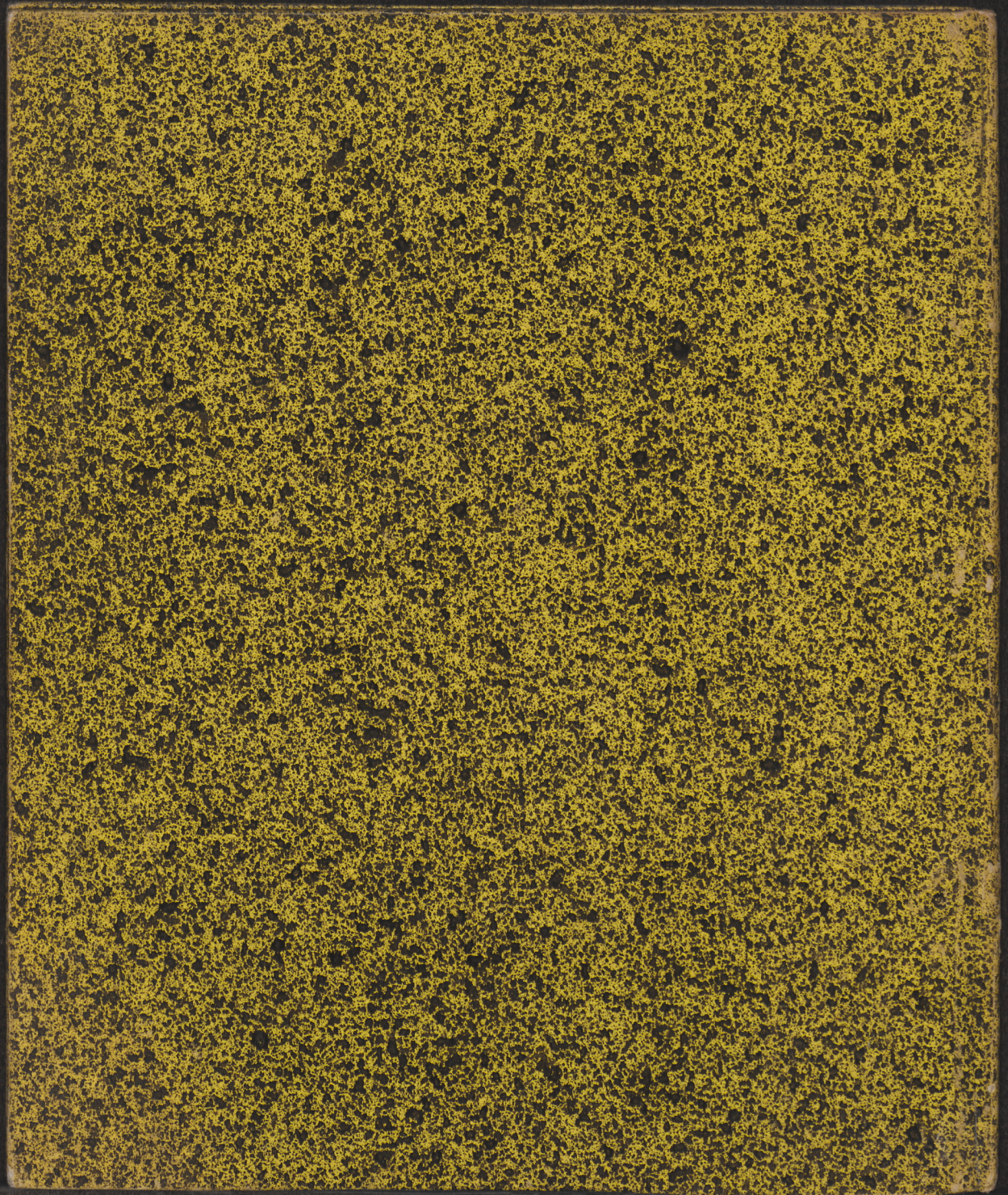
tanam

Principibus facta, publicè est ordinat9, & introductus.
Anno MDC LIV. consilio Parentum, & pro quinquorū,
præmissis precibus, cum Nobilissima & Lectissima Vir-
gine MARGARETHA ELISABETHA **S**³**B**³**X**³**M**³
D³**N**/Civis primarii hujus Urbis, & Templi Mariani
Provisoris fidelissimi unicâ Filia, nunc ob defunctum
Vidua tristissima, publica sponsalia iniit, & Nuptiis ritè
casteq; die 24. Jan. ejusdem anni celebratis in conjugio
cum illa vixit sine querela, & iurgio annos viginti duos
neq; sine amoris conjugalis præmio, cum hi conjuges
divina benedictione thalamū impleverint sex liberis,
quorum Petrus admodum tener, Christianus Bernhar-
dus, & unica filia Catharina Elisabetha in Domino
obdormiverunt; Tres autem filii adhuc DEI gra-
tiâ superstites, ut Johannes Michael Jur. Utriusque
Stud. Henricus, & Caspar Mathæus filii bona in-
dole, & apti ad percipiendas literas, ingenio spem fu-
turæ frugis non exiguam ostendentes Patrem demor-
tuum luctuoso mœrore prosequuntur. Hos Pater Or-
phanorum suâ gratiâ, & paternâ curâ gratiosè guber-
net, ut Parentis exemplum vivendi, & moriendi perpe-
tuò in conspectu habeant, & felices in studiis, & veræ
pletatis exercitio progressus faciant. Anno MDCLX
in Academia Julia non sine applausu creatus est Theo-
logiæ Doctor, cum antea eodem anno ab Amplissimo
hujus Urbis Senatu vocatus esset ad Professionem
Græcæ Lingvæ, quam aliquot annos non sine singulari
fructu juventutis Academicæ publicè administravit.

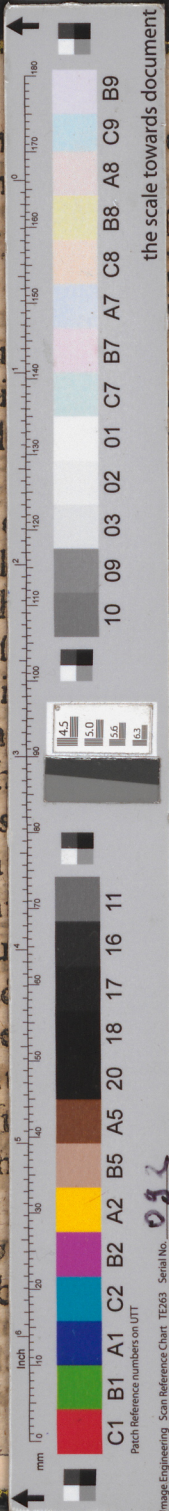
Cœte-

Cæterum Casparo Mauricio SS. Theol. D. Prof. Pastore & Superint. gravissimo Hamburgum Anno M DC LXII. circa Festum Michaelis vocato, Amplissimus Senatus nostrum piè defunctum ad Professionem Theologicam, & postea ad functionem Pastoratus Ecclesiæ Marianæ legitimè vocavit. Anno M DC LXXI de mortuo plurimum Reverendo M. Johanne Rensler / Pastore ad D. Petri, & Superint. hujus Urbis meritissimo, in istius locum vocatus, & electus est Superintendens, Ampliss. Senatus, & Rev: Ministerii votis, & à Serenissimis hujus Provinciæ Ducibus confirmatus, à plurimum Rev: Dno Jacobo Sommerfeld / Superattendente Parchim. meritissimo, Principum ac Dnn. nostrorum Clementissimorum autoritate, solenniter est introductus. Academiæ Sceptra tertenuit, initio Anno M DC LXIII. loco Viri Ampliss. Dni. D. Lemkenii, deinde Anno M DC LXV. ordine ipsum tangente. Denique moriente sub ipsa Rectorali dignitate plurimum Rever. Dno. Johanne Quistorpio Theol. D. & Prof. celeberrimo, ac fidelissimo, Amico & Collega nostro, dum viveret, amantissimo, Rectoralis autoritas in ipsum est translata. Libris quos publici juris fecit, benè multos edidit, cum in Germanico tum in Latino idiomate, non absquo magno Ecclesiæ fructu. Quod reliquum est tot dignitates, quas ipse sustinuit, condecoravit vita religiosa, & Theologo digna, de qua testimonia multa hoc loco adscribere, necesse non est, cum nemo reperiat nobis hac in re contradicturus. Morbus qui eum invasit Domin. I. Trin. præsentis anni, & cujus qualitas descripta invenietur in Programmate Magnif. Dn. Rect. die 17. Sept. vitæ finem ei, qui longè diuturniore vita dignus erat, placidum & beatum attulit. Nunc super est Civis Academici, ut Vos Vestrum agatis officium, & piè defuncto ultimum Christiani honoris officium, & animi grati signum exhibeatis, quod in exequiis præsentia Vestra exornandis consistit. Conveniamus igitur frequentes in Æde Mariana hora 1, & eadem opera salutem, & incolumitatem totius Academiæ, Urbis & provinciæ Deo supplices commendemus.

P. P. sub Sig. Fac. Theol. die 5. Oct. Anno 1675.

Principibus facta, publicè est ordin
Anno MDC LIV. consilio Parentum
præmissis precibus, cum Nobilissim
gine MARGARETHA ELISABE
Dⁿⁱ/Civis primarii hujus Urbis,
Provisoris fidelissimi unicâ Filia, nu
Vidua tristissima, publica sponsalia
casteq; die 24. Jan. ejusdem anni cel
cum illa vixit sine querela, & iurgio
neq; sine amoris conjugalis præmi
divina benedictione thalamû impl
quorum Petrus admodum tener, Cl
dus, & unica filia Catharina Eli
obdormiverunt, Tres autem fili
tiâ superstites, ut Johannes Mich
Stud. Henricus, & Caspar Math
dole, & apti ad percipiendas literas
turæ frugis non exiguam ostenden
tuum luctuoso mœrore prosequun
phanorum, suâ gratiâ, & paternâ cu
ner, ut Parentis exemplum vivendi,
tuò in conspectu habeant, & felice
pietatis exercitio progressus faciant
in Academia Julia non sine applausu
logiæ Doctor, cum antea eodem an
hujus Urbis Senatu vocatus esset
Græcæ Linguae, quam aliquot anno
fructu juventutis Academicæ pub

ductus
nquorū,
sima Vir
BXII
Mariani
nctum,
ptiis ritè
conjugio
nti duos
conjuges
x liberis,
Bernhar
Domino
El gra
triusque
ona in
spem fu
demor
ater Or
e guber
hi perpet
, & veræ
ADCLX
ft Theo
plissimo
tionem,
singulari
nistravit,
Coere